

HOOFDSTUK XXVII

De Ondergang der Satanische Machten

VERS 1

1. Te dien dage zal de HEERE met Zijn hard en groot en sterk zwaard bezoeken den Leviathan, de langwemelende slang, ja, den Leviathan, de kromme kronkelende slang; en Hij zal den draak, die in de zee is, dooden.

Dit vers had gevoegd moeten zijn bij het vorige hoofdstuk, want in het volgend vers begint weder een nieuw lied. Dit vers is eene nadere uitwerking van de aankondiging in het vorige vers, dat God namelijk de ongerechtigheid der gansche wereld wilde bezoeken. Algemeen is men het er eens over dat hier gedacht moet worden aan den ondergang van groote vijandelijke machten, doch de gedachten loopen wijd uiteen, wanneer ze ons zeggen zullen welke vijanden hier bedoeld zijn.

Het Lied van den Wijngaard

VERZEN 2 TOT 6

2. Te dien dage zal er een wijngaard van rooden wijn zijn; zingt van denzelven bij beurte.

3. Ik, de HEERE, behoede dien; alle oogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag.

4. Grimmigheid is bij Mij niet; wie zou Mij als eenen doorn en distel in oorlog stellen, dat Ik op hem zou aanvallen, en hem tegelijk verbranden zou?

5. Of hij moest Mijne sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken.

6. In het toekomende zal Jakob wortelen schieten, Israël zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen.

In dit aandoenlijk lied treedt de Heere Zelf op als de groote Wijngaardenier, Die in het herstelde Israël een wijngaard heeft, die niet meer als vroeger stinkende druiven, hoofdstuk 5: 1-7, voortbrengt, maar rooden wijn, heerlijke vruchten, een wijngaard thans, die waard is met beurtgezang verheerlijkt te worden. God Zelf is niet alleen de Eigenaar, maar ook de Hoeder des wijngaards. Hij bedauwt hem met de zegeningen des hemels en roeit de doornen en distelen, Israëls vijanden, uit. Thans is er bij Hem geen grimmigheid meer over Zijn wijngaard als vroeger. Wie zou den Heere ook een doorn, d. i. tot een vijand durven maken. De zoodanige zou immers door den gloed Zijner heerlijkheid verteerd worden. Neen, men zal in dien doorluchtigen dag Hem niet meer vertoornen en tot een vijand stellen, maar Hem aangrijpen en vrede met Hem maken.

„Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
En vallen voor Hem neer,
Al 't Heidendom Zijn lof getuigen,
Dienstvaardig tot Zijn eer.”

Zoo vruchtbaar zal de wijngaard des Heeren dan zijn, dat hij wortelen zal schieten tot aan de einden der aarde en zal bloeien en groeien, ja de wereld met zijne vruchten zal vervullen. De Roomsche en Protestantische uitleggers gewagen hier veelal van de heerlijkheid der Kerk, doch de Kerk heet nimmer Jakob. En de woorden zelve en het verband alsmede de doorlopende leer der Schrift leeren ons dat het herstelde volk der Joden na de toekomst des Heeren tot een zegen zal zijn voor de gansche wereld. Zie Ps. 102: 15; 67; 68; Hand. 15: 17; Rom. 11: 15.

Contrast tusschen de Kastijding Israëls en de Straf Zijner Vijanden

VERZEN 7 TOT 11

**7. Heeft Hij hem geslagen, gelijk Hij dien geslagen heeft, die hem sloeg?
Is hij gedood, gelijk zijne gedooden gedood zijn geworden?**

8. Met mate hebt Gij met hem getwist, wanneer Gij hem wegstiet; als Hij hem wegnam door Zijnen harden wind, in den dag des oostenwinds.

9. Daarom zal daardoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden, en dit is de gansche vrucht, dat Hij deszelfs zonde zal wegdoen, wanneer Hij al de steenen des altaars maken zal als verstrooide kalkstenen, de bosschen en de zonnebeelden zullen niet bestaan:

10. Want de vaste stad zal eenzaam, de woonstede zal verstooten en verlaten worden, gelijk eene woestijn; daar zullen de kalveren weiden en daar zullen zij nederliggen, en zullen hare takken verslinden.

11. Als hare takken verdord zullen zijn, zullen zij afgebroken worden, en de vrouwen, komende, zullen ze aansteken, want het is geen volk van eenig verstand; daarom zal Hij deszelfs niet ontfermen, en Die het geformeerd heeft, zal aan hetzelfde geene genade bewijzen.

Er was gezongen van de groote, teedere zorg des Heeren voor Zijn wijngaard. Daartegen kon licht worden ingebracht dat God Zijn volk toch lang en zwaar gestraft heeft. Daarop antwoordt God in vers 7 dat Hij Israël nimmer zoo fel geslagen heeft als Israëls vijanden. Het is waar, Hij had Israël uit zijn stad en land gestooten, doch daaruit is ook eene heerlijke vrucht ontsproten. Hij heeft Israël daardoor gelouterd in den smeltkroes der ellende en heeft hem daardoor voor altoos elken vorm van afgoderij afgeleerd, vers 9. Jeruzalem, de eens zoo vaste en volkrijke stad moge ontvolkt en verwoest en voor eeuwen lang een woestijn gelijk geweest zijn, waar het jonge rund zich ter neder legde en daar nederliggende de takken van de boomen scheurde. Daar mogen de vrouwen de verdorde takken of het lang verdorde gras geplukt hebben om haar vuur er mede te stoken en haar brood er op te bakken, het zij zoo, de Heere heeft hierop tweeërlei te antwoorden: vooreerst dat Israël al deze

ellende dubbel en dwars verdiend had, wijl het een volk was zonder kennis, en ten andere, dat al deze ellenden van Israël niet het begin, noch het eindpunt van Israëls historie zijn. Eens zal de heerlijke dag voor Israël aanbreken, waarop Israël weer bijéénvergaderd wordt uit alle landen om Jehova te aanbidden op Zijn gewijden berg in Jeruzalem.

Oordeel en Ontferming

VERZEN 12 EN 13

12. En het zal te dien dage geschieden, dat de HEERE dorschen zal, van den stroom der rivier af tot aan de rivier van Egypte; doch gijlieden zult opgelezen worden, een bij een, o gij kinderen Israëls!

13. En het zal te dien dage geschieden, dat er met eene groote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn, en de heengedrevenen in het land van Egypte; en zij zullen den HEERE aanbidden op den heiligen berg te Jeruzalem.

Het dorschen komt hier voor in den zin van de gerichtten, die Christus in Zijne toekomst over Israël en al de volken zal brengen. Hij zal het heilige land naar de grootheid der belofte, van den Eufraat tot aan den Nijl slaan met de roede des gerichtts. Israël heeft nog onbeschrijfelijke oordeelen te wachten. Doch niet alleen Israël, maar al de volken der aarde, met name de zoogenaamde Christenvolken. Als de nood op het allergrootst zal zijn, dan zal Israëls redding dagen, gelijk de profetie van Zach 14:1-4 dit beschrijft. Het beeld van dorschen, of beter, van het afslaan van het ooft, doet den profeet een ander beeld aan de hand, namelijk die van het oplezen, het inzamelen van de vruchten. Delitzsch, Nagelsbach e. a. verklaren dit van de eerste opstanding, wanneer ook de geloovige Joden van den ouden dag, die niet alreede zijn opgestaan met de vele heiligen, die met Christus opstonden, uit hunne graven zullen verrijzen. Er zal niet één goede vrucht achterblijven. In vers 13 wordt de bijeenvergadering der levende en uitverkorene Joden bedoeld, gelijk Matth. 24:31 zegt: „Hij zal Zijne engelen uitzenden met eene bazuin van groot geluid, en zij zullen Zijne uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het eene uiterste der hemelen tot het andere uiterste derzelve.” Daar spreekt de Heiland ook van Israëls toekomstig herstel. Deze bazuin en die van 18:3 is niet dezelfde als die van I Cor. 15:52 en I Thess. 4:16. Die in het land van Assur verloren zijn, schijnt heen te wijzen naar de verlorene tien stammen. Deze mogen al voor ons verloren zijn, God weet waar ze zijn en Hij zal ze in den doorluchtigen dag des Heeren bijeen roepen en brengen te Zion. Het is kinderachtig om hier aan het edict van Cyrus of aan „de bazuin des Evangelies” te willen denken.